

Sơn Trà

Tôi rạch một nhát nơi cổ tay. Màu đỏ ứa trào. Cơn khó chịu được xoa dịu đôi chút. Tôi rạch một nhát nữa. Thấu tận xương. Tôi bắt đầu cảm giác được mình là một cơ thể sống. Một nhát nữa. Dòng thác lũ đã vỡ òa khỏi đập chặn.

Tôi vừa bước vào phòng, cánh cửa sau lưng chợt khép lại. Tối sầm. Gió vẫn đập cửa liên hồi không yên. Ánh sáng len lỏi nơi kẽ hở chập chờn lúc có lúc không.

Tôi đã nhìn thấy căn phòng này nhiều đến mức thuộc từng chi tiết nhỏ vụn vặt, nhưng đây là lần đầu tiên được bước vào. Mùi hương quen thuộc nhanh chóng bao lấy cơ thể.

Mỗi con người, mỗi gia đình, mỗi căn hộ đều có mùi riêng. Mùi của căn phòng này là mùi cũ kĩ. Những đĩa nhạc cổ điển, Mozart, Bach, Schubert, Chopin,... Những cuốn sách, Chiến Tranh Và Hòa Bình, Con Đường Đau Khổ, Puskin,... đã cũ nát, ố vàng và đầy mối mọt. Ấm trà mạn trên bàn đã nguội ngắt. Lạnh lẽo. Mùi của tử khí, của bóng tối, của gỗ thông, của trầm hương, hoa cỏ. Những hòn sỏi, cuội đủ hình thù kì quái, vỏ sò vỏ ốc với những màu sắc khác lạ; những chiếc lá đủ loại, đủ sắc độ, đường vân đặc biệt như mê cung; những cánh hoa, bông hoa, tử đinh hương, thạch thảo, lưu ly, cúc đại,... được ép khô cẩn thận; đặt vừa vặn trên những chiếc kệ nhỏ xíu, hoặc ép trong từng tấm kính riêng treo trên tường... Không có đóa Sơn Trà nào cả...

Tôi ngồi xuống cạnh giường, lục tìm cuốn sổ đỏ cuối tủ sách. Rơi từ trong sổ ra một tấm ảnh. Mặt sau tấm ảnh, được ép trong một lớp bóng kính. Là đóa Sơn Trà mỏng manh sương khói, màu trắng tinh đã ngả nâu vàng. Tôi mở lớp bóng kính ép bên ngoài, khẽ chạm tay vào bông Trà....

Truyện thuyết kể lại rằng ở làng nọ có chàng trai âm thầm yêu một cô gái, vì cổ hái bằng được bông hoa lạ mọc cheo leo trên vách núi cao cho cô mà mất mạng. Cô gái xinh đẹp từ chối bao lời yêu đương, ngày ngày vui vẻ hồn nhiên bên chàng trai bỗng một hôm tận mắt nhìn chàng qua đời. Chàng rơi xuống từ vách núi, trong tay vẫn nắm chặt đóa hoa lạ, mắt không rời cô gái, chàng nói, “xin đừng quên anh”... Tôi nhớ mãi câu chuyện cảm động với

tình yêu thầm lặng trong sáng của đôi trai gái đó. Tôi khóc, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống trang sách cũ ố vàng, quyển sách không tên rách nát thiếu mất nhiều trang trong góc khuất thư viện, nơi chứa những câu chuyện bị bỏ quên. Chẳng hiểu sao chân tôi lại nín bước nơi này, bàn tay chạm vào cuốn sách trông thảm thương nhất. Bụi thời gian phủ đầy mái tóc ngắn ngang vai của tôi.

Thời gian đó, cũng tình cờ người họ hàng xa của tôi đem về một chậu Sơn Trà làm cảnh, nhưng không biết chăm sóc, cây chẳng mấy chốc mà úa tàn. Tôi đã kịp lưu giữ lại một đóa Sơn Trà, tỉ mỉ ép khô vào cuốn sách kia, nơi cuối câu chuyện của đôi trai gái nọ, như thay cho trang sách đã bị mất. Đóa hoa lạ là một đóa Sơn Trà.

Rồi thời gian qua, khi cây Sơn Trà úa bị bỏ đi đã lâu, tôi chợt nhớ lại đóa Trà ép khô ngày nào bỏ quên nơi cuốn sách không tên trong một góc khuất của thư viện. Tôi lần nữa bước chân vào gian sách cũ. Vội vàng, đôi mắt dán chặt vào những gáy sách tả tơi cổ nhận diện. Tay tôi chạm vào một cuốn sách trông khá quen, ngờ ngợ, bỗng nhận ra cuốn sách đó đang trên tay một ai khác. Ngược lên nhìn, tôi thấy một người con trai trầm mặc nom khá thư sinh, đôi mắt phảng phất u buồn.

Ngay lập tức tôi bị hút bởi đôi mắt ấy. Đôi mắt sâu như biển cả, khiến tôi ngộp thở, tim đập thành thịch. Tôi cảm giác cơ thể mình như tê liệt bất động trong giây lát, và đâu đó trên người bỗng nóng dần lên. Anh ấy mỉm cười đưa tôi cuốn sách. Nụ cười thoáng buồn. Tôi bỗng thấy trái tim mình nhói đau. Chợt bừng tỉnh đỡ lấy cuốn sách trên tay anh, tôi vội quay đi. Nỗi đau của anh ấy đang truyền sang tôi. Đau đớn vô cùng. Tôi chưa từng trải qua. Tôi không chống đỡ được. Nước mắt rơi. Tôi bỏ chạy như một kẻ điên. Bỏ anh lại phía sau. Không biết anh có nhìn theo tôi?..

Đóa Sơn Trà tôi ép ngày nào đã không còn trong cuốn sách, chỉ thấy những vết ố nơi ép hoa lưu lại dấu vết, hình thù đóa Sơn Trà trở nên không rõ nét, khá trừu tượng. Tôi lại nhìn chúng ra thành khuôn mặt anh, đôi mắt buồn sâu thẳm. Tôi muốn gặp anh ấy. Tôi nhớ đôi mắt ấy đến phát khóc. Nhớ nỗi buồn ấy, cơn đau mà anh ấy truyền sang tôi. Tôi bắt đầu kiếm tìm anh mỗi ngày nơi thư viện. Một tuần, hai tuần không thấy bóng anh. Tôi ngỡ anh đã sùi mất tăm, hay anh chỉ là một giấc mơ, hay giờ tôi lên thư viện không trùng với giờ anh lên ?. Tôi trở nên sầu muộn, chán nản. Nhưng không bao giờ bỏ cuộc.

Một tháng sau anh ấy đột nhiên xuất hiện đều đặn. Chúng tôi cứ vậy đi qua nhau mỗi ngày, chẳng nói với nhau lời nào. Chỉ có ánh mắt đôi lúc giao nhau thật lâu.

Anh ấy nhìn tôi. Tôi nhìn anh ấy. Nỗi đau đớn nơi anh truyền sang cơ thể tôi ngày một lớn hơn. Như thiêu đốt. Bóp nghẹt con tim tôi. Có những lúc không kìm nén được mình, nước mắt tôi cứ trào ra khi nhìn vào mắt anh, nhưng cơ mặt lại không thay đổi, tĩnh lặng. Mỗi ngày, anh ấy nhìn tôi lại buồn hơn. Tôi cứ có cảm tưởng giữa chúng tôi tồn tại một bức tường trong suốt ngăn cách, không tài nào vượt qua. Như thể chúng tôi tồn tại ở hai thế giới song song. Qua một lớp kính. Chỉ có thể nhìn nhau mà không thể chạm vào cũng không thể nói bất cứ lời nào. Nhiều lần tôi muốn mở miệng nói với anh, muốn tiến lại gần phá tan lớp ngăn cách vô hình ấy. Nhưng dường như mỗi khi tôi cố gần anh hơn thì anh lại càng xa tôi hơn. Anh lảng tránh. Anh trừng phạt tôi bằng cách biến mất vài tuần liền. Cũng có lúc tôi cảm thấy oán hận anh, cho rằng anh trêu người tôi. Cũng có lúc tôi tự cười chính mình, tự cười bản thân huyền hoặc ảo tưởng. Giữa chúng tôi chẳng tồn tại thứ tình cảm đặc biệt nào. Tôi cười nhạo tuổi trẻ mơ mộng, tôi chối bỏ cảm xúc của bản thân. Cũng nhiều lần thử xa anh nhưng đều không nổi. Tôi bắt đầu cam chịu cái khoảng cách mơ hồ này. Ngoan ngoan chờ đợi anh ấy. Tôi từ chối bao lời hò hẹn yêu đương, từ chối tình yêu thời sinh viên đầy thi vị mơ mộng. Tôi chờ đợi anh ấy...

Đến ngày tôi tốt nghiệp ra trường. Anh ấy lại biến mất. Nhưng lần này. Một tuần. Hai tuần. Không thấy anh đâu. Một tháng. Hai tháng. Vẫn không thấy bóng anh. Một năm. Hai năm. Ngày nào tôi cũng có mặt ở thư viện chờ đợi anh. Tôi cố tình chọn một công việc tự do, ít phải đến văn phòng, một công việc tôi có thể ngồi làm ở bất cứ đâu. Nhưng anh vẫn không xuất hiện. Tôi bắt đầu đợi chờ anh không nổi, tôi kiếm tìm anh ở khắp nơi. Nhưng không còn thấy anh nữa. Anh biến mất như chưa hề tồn tại, như thể đã bốc hơi khỏi thế gian. Hay là, anh cố tình trốn khỏi mắt tôi?

Giờ tôi chỉ cần thấy anh là đủ. Những giấc mơ về anh không làm tôi thỏa mãn. Tôi chìm đắm vào giấc ngủ, nhưng anh tuyệt tình đến mức, không còn xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Tôi không biết vẽ để họa bóng hình anh. Tôi bất lực. Mỗi ngày tôi nhìn quyển sách có vết ố của đóa Trà ngày nào. Tôi an tâm anh ấy vẫn tồn tại đâu đó trên thế gian, cùng hít thở chung một bầu

không khí với tôi, cùng sống trên một trái đất với tôi. Dấu vết của đóa Trà là bằng chứng sự tồn tại của anh. Nhưng đôi lúc tôi nghĩ, có khi anh chỉ là một câu chuyện tôi đã đọc đâu đó, một sản phẩm của trí tưởng tượng nơi tôi. Tôi dần không động đến quyển sách đó nữa, dần không nghĩ đến sự tồn tại mơ hồ của anh ấy nữa. Nhưng tôi vẫn một mình, đôi lần cố thử yêu một ai đó, nhắm mắt chấp nhận một ai đó nhưng rồi lại không thể. Không biết có phải lòng tôi vẫn chờ đợi một điều gì đó không ?

... Năm năm sau ngày anh ấy biến mất, khi tôi đã dọn ra ở riêng trong một khu tập thể tầm trung. Vào một ngày trời nắng gắt, điên đầu với áp lực công việc, bức dọc với tiếng nhạc ầm ĩ của hàng xóm. Đầu tôi như phát điên. Tôi chồm gối lên đầu, nằm úp mặt vào tường cố kiềm chế cơn nóng giận. Tiếng nhạc rock phòng bên làm tôi đình tai nhức óc, tôi lại càng cố áp sát vào tường để thích nghi với nó. Nghe nhiều tôi sẽ mất luôn cảm giác khó chịu. Tôi có quan niệm, càng sợ càng khó chịu cái gì thì càng phải đối mặt với nó.

Thì thành linh.

Anh ấy xuất hiện trước mắt tôi, lạ lùng, bất ngờ và lặng lẽ y như lúc anh ấy biến mất. Tôi nhìn thấy anh qua cái lỗ bé xíu trên tường. Hóa ra anh vẫn ở đây, ngay cạnh tôi, chỉ cách có một bức tường. Như thế chúng tôi ở chung một căn nhà, nằm chung một chiếc giường, quay mặt vào nhau mỗi tối. Như thế chúng tôi là một cặp vợ chồng. Vậy mà tôi kiếm tìm anh ấy ở đâu đâu, bao lâu nay. Vậy mà đến bây giờ tôi mới nhìn thấy cái lỗ bé xíu thông giữa hai phòng chúng tôi này. Vậy mà tôi cứ tưởng tôi đã quên anh ấy. Hóa ra là tôi vẫn chờ đợi anh ấy. Lòng tôi cảm thấy yên bình lạ, như thế sau một cuộc hành trình dài vất vả cuối cùng đã về đến nhà. Tôi đã quên bém mắt cơn tức giận ban đầu. Mọi ưu phiền tan biến. Tôi nhắm mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Giấc ngủ ngon nhất từ trước đến nay trong suốt những năm qua.

Tôi không biết anh đã phát hiện ra cái lỗ ấy chưa, nhưng ngày nào tôi cũng nhìn qua nó để được thấy anh. Căn phòng anh đã trở nên quen thuộc với tôi, Tôi thuộc lòng mọi thói quen nhỏ của anh. Tôi biết cả chiếc chìa khóa anh đánh rơi gầm bàn, tấm ảnh kẹp vào quyển sổ màu đỏ ở cuối giá sách mà anh tìm mãi không ra vì quên mất,... Tôi nhìn vào khoảng đen bên căn phòng ấy đợi anh mỗi tối, đến khi anh đi đâu đó về, đến khi anh lên giường, tôi mới bắt đầu nhắm mắt ngủ. Tôi chuyển hướng giường nằm để có thể quay người về phía bức tường có cái lỗ, để mỗi tối có cảm giác được ngủ trong vòng ôm của

anh...

Và tôi cũng phát hiện ra, nỗi buồn trong mắt anh, nỗi đau khổ của anh từ đâu. Có lẽ anh mắc một căn bệnh quái ác nào đó, có lẽ tình trạng của anh ngày càng trầm trọng. Bình thường anh rất ôn hòa, anh nghe nhạc opera, nhạc cổ điển, những bản nhạc nhẹ trữ tình, anh sưu tầm những vật nhỏ trong thiên nhiên, hoa lá, vỏ sò, anh đọc sách, chế tác nhạc, anh đánh những bản đàn anh mới nghĩ ra trên chiếc ghi ta của mình. Nhưng có những ngày, anh giam mình trong bóng tối, chìm ngập trong tiếng nhạc rock điên loạn mà anh chẳng mấy khi nghe lúc bình thường. Trong bóng tối. Tôi có thể cảm nhận được nỗi đau đớn của anh, Anh vặn volume hết cỡ hòng che đi tiếng đập phá trong phòng. Mỗi khi đau đớn anh lại trốn vào bóng đêm, vào tiếng nhạc. Rồi khi anh mở cửa cho mẹ anh hay ai đó bước vào thì căn phòng đã được sắp xếp lại bình thường. Khuôn mặt anh cũng thay đổi, rạng rỡ hơn, bình thản như không có gì xảy ra. Chẳng ai hay anh vừa mới chịu nỗi đau đớn thế nào trong căn phòng này. Chẳng ai ngoài tôi, thấy nét u uẩn trong ánh mắt anh. Chẳng ai ngoài tôi, biết con người khác của anh. Vậy mà tôi lại chẳng thể làm gì được cho anh, không thể chia bớt nỗi đau của anh. Chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Một lần nữa, cảm giác yên bình của tôi bị đánh cắp. Nỗi lo sợ mơ hồ dấy lên. Tôi sợ mất anh một lần nữa, sợ anh lại biến mất lần nữa.

Những ngày tháng tiếp theo tôi sống trong day dứt. Không tài nào ngủ được. Tôi bắt đầu những cơn ác mộng đầy ám ảnh. Tôi sợ giấc ngủ. Tôi lắng nghe tiếng thở của anh. Chỉ cảm thấy an lòng khi nghe nó kêu đều đều trong bóng tối. Cảm thấy an lòng khi thấy anh mỗi ngày.

Tôi bắt đầu có ý nghĩ muốn gặp anh, muốn phá tan bức tường vô hình ngăn cách chúng tôi. Muốn đập vỡ bức tường bê tông ngăn đôi chiếc giường chúng tôi. Không muốn chờ đợi nữa. Tôi muốn nắm lấy anh. Nắm lấy số phận của mình trong tay. Một lần thử đấu tranh quyết liệt vì nó.

Sau ba ngày công tác ở xa, tôi vừa về đã vội tìm đến căn hộ anh. Có một luồng khí lạnh rợn người từ phòng thổi ra. Tôi rùng mình. Cửa không đóng. Tôi khẽ gọi xem có ai ở nhà. Người hàng xóm kế bên là một bà lão trạc tám mươi. Bà lão chép miệng về tội nghiệp nhìn vào căn hộ anh sống, nói với tôi. Mẹ anh và anh đang trong viện. Anh đã cố đợi tôi. Anh cố chờ tôi. Nhưng.

Không kịp.

Không kịp.

Không kịp...

Từng từ...từng từ. In sâu vào não bộ tôi.

C

Â

U.

Ã

Y

C

H

Ê

T

R

Ồ

I ...

... Sau đó... Tôi không còn phân biệt được giọng nói của bà lão, với những âm thanh khác nữa, với tiếng gió ù ù bên tai, với tiếng chim líu lo ngoài vườn, hay tiếng xe cộ rầm rầm ngoài phố. Thế rồi. Tôi chẳng nghe thấy gì nữa...

Bước chân vào căn hộ. Phòng khách. Tôi chưa từng nhìn thấy. Bừa bộn. Ngổn ngang. Giấy tờ trong tủ bay tứ tung. Bàn ghế xô lệch...

Tôi tiến về phía căn phòng của anh.

Vừa bước vào. Cánh cửa sau lưng chột khép lại. Tối sầm. Gió vẫn đập vào cửa liên hồi không yên. ánh sáng len lỏi nơi kẽ hở chấp chờn lúc có lúc không.

Tôi đã nhìn thấy căn phòng này nhiều đến mức thuộc từng chi tiết nhỏ vụn vặt, nhưng đây là lần đầu tiên được bước vào. Mùi hương quen thuộc nhanh chóng bao lấy cơ thể.

Mỗi con người, mỗi gia đình, mỗi căn hộ đều có mùi riêng. Mùi của căn phòng này là mùi cũ kĩ. Những đĩa nhạc cổ điển, Mozart, Bach, Schubert, Chopin,... Những cuốn sách, Chiến Tranh Và Hòa Bình, Con Đường Đau Khổ, Puskin,... đã cũ nát, ố vàng và đầy mối mọt. Ấm trà mạn trên bàn đã nguội ngắt. Lạnh lẽo. Mùi của tử khí, của bóng tối, của gỗ thông, của trầm hương, hoa cỏ. Những hòn sỏi, cuội đủ hình thù kì quái, vỏ sò vỏ ốc với những màu sắc khác lạ; những chiếc lá đủ loại, đủ sắc độ, đường vân đặc biệt như mê cung; những cánh hoa, bông hoa, tử đinh hương, thạch thảo, lưu ly, cúc đại,... được ép khô cẩn thận; đặt vừa vặn trên những chiếc kệ nhỏ xíu, hoặc ép trong từng tấm kính riêng treo trên tường... Không có đóa Sơn Trà

nào cả...

Tôi ngồi xuống cạnh giường, lục tìm cuốn sổ đỏ cuối tủ sách. Rơi từ trong sổ ra một tấm ảnh. Mặt sau tấm ảnh, được ép trong một lớp bóng kính. Là đóa Sơn Trà mỏng manh sương khói, màu trắng tinh đã ngả nâu vàng. Tôi mở lớp bóng kính ép bên ngoài, khẽ chạm tay vào bông Trà....

Lật mặt trước của tấm ảnh chụp, một cô sinh viên chăm chú đọc sách, mái tóc ngang vai xõa bay trong gió. Bên dưới có vết khắc,

XIN LỖI...ANH YÊU EM.

Mắt tôi nhòa đi.

Cơ thể nhũn ra không còn sức sống. Tấm ảnh tuột khỏi tay.

Nước mắt đọng nơi mí mắt, không chảy xuống.

Tim tôi vỡ vụn.

Đầu óc trở nên quay cuồng trống rỗng.

Chiếc ghi ta dựng ở góc phòng rung lên giai điệu bài hát anh vẫn thường đánh, chúng âm ỉ trong óc tôi thứ sóng âm chỉ mình tôi nghe thấy.

Tôi với chiếc ghi ta đổ nhào. Ấm trà mạn trên bàn theo đó cũng rơi xuống vỡ tan. Ấm thanh chói tai. Nước chè đổ tung tóe.

Tôi run rẩy cầm lấy một mảnh sứ từ ấm chè vỡ. Hoang mang bỗng chốc ngừng lại.

Nhịp thở cũng đều trở lại. Bàn tay bóp nghẹt con tim cũng thả ra. Nước mắt vẫn không rơi. Tôi biết có một cơn thác lũ đang bị chặn đứng lại. Tôi cần phải giải thoát cho nó. Mắt tôi không còn chảy nước được nữa. Cảm giác này khó chịu vô cùng.

Tôi rạch một nhát nơi cổ tay. Màu đỏ ứa trào. Cơn khó chịu được xoa dịu đôi chút. Tôi rạch một nhát nữa. Thấu tận xương. Tôi bắt đầu cảm giác được mình là một cơ thể sống. Một nhát nữa. Dòng thác lũ đã vỡ òa khỏi đập chặn.

Nước mắt bắt đầu rơi. Không ngừng. Tôi những muốn buông xuôi cơ thể cho dòng thác cuốn đi.

Đến một nơi có anh.

Tôi nhuộm đỏ đóa Trà sau tấm ảnh. Đóa Trà trắng muốt ngày nào, qua thời gian héo úa. Nay lại hồi sinh trở lại đỏ thắm. Tình yêu của chúng tôi cũng giống như hương thơm của đóa Sơn Trà. Không có mùi hương, không có nghĩa nó không tồn tại.

Thời gian đã đến tận cùng.

Tôi sắp gặp được anh ấy.

Tôi đã chờ đợi được anh ấy.

Sơn Trà đã nở đầy hoa.

Đây là mùa xuân tình yêu của chúng tôi.

Sơn Trà đã nở đầy hoa.

Chúng tôi đã được đoàn tụ. Giữa một vườn đầy hoa Trà đỏ thắm.

Anh ấy nắm tay tôi dắt đi.

Tôi đã chạm vào được anh ấy.

Tôi đã phá vỡ được bức tường vô hình ngăn cản giữa chúng tôi.

Sơn Trà đã nở đầy hoa. Anh ấy nắm chặt tay tôi...Anh ấy đi đến đâu...

tôi sẽ theo đến đó...